

РЕШЕНИЕ

№ 6490

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7793** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по жалба на [фирма] против решение № 000030-2575/28.06.2021 г., издадено от изпълнителен директор на НАП. С ожалваното решение административен орган е оставил без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25000 лева и държавна такса по чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ и постъпили по с/ка на НАП, съответно на 05.04.2021 и 22.03.2021 г. Жалбоподател твърди, че незаконосъобразно по отношение на него е определена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ и чл. 1, ал. 3 от ТТЗХ, в редакциите на тези разпоредби след ЗИД ЗХ, ДВ бр. 69/2020 г. Твърди, че искането до регулаторния орган за издаване на лиценз по ЗХ е при действието на стара редакция на закона. Навежда довод, че към приемане измененията с ЗИД ЗХ от 04.08.2020 г., производството по него от 2019 г. е било неприключило – висящо, поради което, приложение намира § 86 от ПЗР ЗИД ЗХ по редакцията на разпоредбата ДВ бр. 69/2020 г. Според оспорващ оспорваното решение е незаконосъобразно. Искането е за отмяната му и да се върне преписката за определяне на дължимата държавна такса по правилата, важими за издаването на лиценз преди влизане в сила на разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Претендира разноски.

Ответник по оспорването – изпълнителен директор на НАП, чрез пълномощник оспорва жалбата, поддържа становище, че платената държавна такса се определя по реда на чл. 30, ал. 6 от ЗХ и прави искане за присъждане на разноски и отхвърляне на жалбата.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

В резултат на служебния и цялостен съдебен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът проверява най-напред неговата валидност. Това се налага, поради служебното начало в административния процес, съгласно принципа за това, възведен с нормата на чл. 9 от АПК. Разпоредбата на чл. 146 от АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които, ако са налице във всяка конкретна хипотеза, водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. При преценка валидността и законосъобразността на оспорения административен акт, съдът съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК не се ограничава само с обсъждането на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. така вменената на съда от закона служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Безспорно е, че жалбоподател е подал заявление за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Заявлението е регистрирано в ДКХ по вх. № 000030-15725/10.12.2019 г. Не е спорно, че в хода на административното производство не са спазени сроковете за проверка и издаване/отказ за издаване на лиценз. След закриване на ДКХ производството е продължило в НАП. На 18.02.2021 г. от старши експерт по приходите в НАП е изведено предложение до изпълнителния директор на НАП да се издаде искания от заявителя лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати. На 12.03.2021 г. изпълнителен директор на НАП взема решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати на жалбоподателя. В срок и на основание чл. 29, ал. 3 от ЗХ жалбоподател е внесъл държавни такси: 25000 лв. с основание за плащане – чл. 30, ал. 6 от ЗХ; 2000 лева с основание такса по чл. 1, ал. 3 от ТТпоЗХ.

На 01.06.2021 г. от жалбоподател до дирекция „Надзор върху хазарта и хязартни дейности“ ЦУ на НАП вняся искане за извършване на проверка и да се коригират стойностите по действително дължимите размери на държавните такси, като се приеме, че те са надвнесени и да бъдат възстановени на вносителя. Като правно основание е посочен § 5. Образуваните производства по подадени искания за издаване на разрешения и за промени по издадени разрешения се довършват по реда на отменения Закон за хазарта от ПЗР ЗХ, съобразно заявление 15725/10.12.2019 г. По това искане, изпълнители директор на НАП издава оспорваното решение, с което го отхвърля. Административният орган приема, че плащането на държавни такси не е част от процедурата по издаване на лиценза, дължи се на законово основание и не е изискване към заявителя, изпълнимо до постановяването на акт за издаването.

Жалбоподател не приема становището обективизирано в процесното решение и подава жалба срещу него. Към административната преписка е приложена разписка, от която се вижда, че решението е получено от представител на жалбоподателя на 05.06.2021 г.

(очевидно фактическа грешка, тъй като не може да бъде получено на дата предхождаща издаването – 28.06.2021 г.), а съдът приема, че датата следва да се приеме за 05.07.2021 г. Жалбата е заведена на 19.07.21 г. в НАП, което потвърждава, че оспорването е в срок.

По същество – жалбата е неоснователна.

При описаните безспорни факти, единствено относимия за основателността на жалбата въпрос е дали, след като процедурата по издаване на лиценз се развива по досегашния ред на отменения ЗХ, определянето на държавната такса дължима от притежателя следва да е по ЗХ, отм., с новата редакция – ДВ бр. 69/20 г.

Съдът приема, че висящността на процедурата по издаване на лиценз се развива по приложимия § 86, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗХ, ДВ бр. 69/2020 г. Този текст е приложен само за висящите административни производства към момента на приемането на ЗИД ЗХ от 2020 г. В тази разпоредба се приема процедура по образуването и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, които се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Тази процедура за жалбоподател е приключила с издаването на решение № 000030-832/12.03.2021 г., влязло в сила на 31.03.2021 г. Считано от следващия ден, за да получи лиценз, заявителя разполага със законово определения седемдневен срок за заплащане на държавна такса. В разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ, както и в предходната ѝ редакция недвусмислено е посочено, че за „издаване и поддържане на лиценз“ се дължи държавна такса. Таксата е определена като дължима при тези кумулативно определени предпоставки. Разпоредбата на § 86, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗХ, ДВ, бр. 69/20 - Образуването и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, както е в този случай, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Административният орган е съобразил това законово изискване при издаването на решение за издаване на лиценз. В тази разпоредба не се сочи да е приложима за „поддържане“ на лиценз, каквато уредба се явява задължителна за жалбоподателя, при действието на ЗХ след редакция ДВ бр. 69/20 г. В случай, че законодателят има воля да даде ретроактивно (обратно) действие на определена правна норма на материалния закон, в случая на чл. 30 от ЗХ, относно дължимите държавни такси, то той би записал изрично това именно в преходните и заключителни разпоредби, а в случая няма такава разпоредба. Държавните такси са дължими при действието на тази разпоредба в споменаваната редакция и след решение за издаване на лиценз. От разпоредбите на чл. 29, ал. 3, чл. 30, ал. 1 и ал. 6 и чл. 10 от ЗХ в тяхната свързаност е установено, че административният орган (изпълнителен директор НАП) действа при условия на обвързана компетентност и е длъжен да събере дължимите държавни такси за издаване на удостоверение за лиценз за организиране на хазартни игри. За да бъде възстановена недължимо платена сума, следва да е установено, че такава не се е дължала и е платена неоснователно. В случая, не може да се възстанови платената от жалбоподателя сума: 1. Разпоредбата, задължаваща организатора на хазартни игри да плати съответната държавна такса не е включена в ПЗР на ЗИД ЗХ като възможност за плащане по досегашен ред, по висящи производства за издаване на лиценз; 2. Държавната такса не е недължимо платена в определения по чл. 30, ал. 6 от ЗХ размер; 3. Разпоредбата на чл. 30 от отм. ЗХ, считано от приемане и влизане в сила на

ЗИД ЗХ ДВ бр. 69/20 е изцяло отменена; 4. Няма законова възможност да се възстанови платена държавна такса по действащата нормативна уредба при условия на изцяло отменена такава.

Изложеното налага да се отхвърли жалбата на [фирма] против решение № 000030-2575/28.06.2021 г. на изпълнителен директор на НАП, а в тежест на жалбоподател да се възложат разноски за юрк. възнаграждение на НАП в размер на 100 лева.

Във връзка с изложеното, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] против решение № 000030-2575/28.06.2021 г. на изпълнителен директор на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция по приходите сумата 100 (сто) лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия